

Ένα πρωινό από τη ζωή ενός φοιτητή πανεπιστημίου με κινητικά προβλήματα Της Katie Quartano και του Paul Shaw

Το πώς θα πάω στο πανεπιστήμιο είναι κάτι που πρέπει από πολύ πριν να σχεδιάσω. Επειδή είμαι σε αναπηρικό καροτσάκι δεν μπορώ να πάρω το τακτικό λεωφορείο και θα είχα σίγουρα περισσότερη τύχη αν θα ήθελα να κρατήσω μια θέση σε διαστημόπλοιο παρά στο λεωφορείο του δήμου για άτομα με ειδικές ανάγκες. Έτσι το ταξί είναι η μόνη λύση. Όμως, όντας καθιστός, βρίσκομαι χαμηλά, έτσι οι ταξιτζήδες δεν με εντοπίζουν εύκολα αν προσπαθήσω να κάνω σήμα σε κάποιον απ' αυτούς στον δρόμο και η πιο κοντινή στάση ταξί είναι μακριά απ' το σπίτι μου. Υπερπηδώντας τα εμπόδια στους δρόμους, όπου τα αυτοκίνητα είναι συχνά παρκαρισμένα στις ράμπες και τα μηχανάκια στο πεζοδρόμιο, καταλήγω εξουθενωμένος, αναστατωμένος και στρεσαρισμένος πριν φθάσω εκεί. Έτσι χρειάζεται να κλείσω από πριν ένα ταξί, πράγμα που μου κοστίζει παραπάνω - εδώ δεν υπάρχει έκπτωση για φοιτητές ή για άτομα με ειδικές ανάγκες. Οι οδηγοί είναι συνήθως τόσο ευγενικοί και υπομονετικοί όσο εξηγώ για ακόμη μια φορά πώς διπλώνεται το καροτσάκι μου και πώς ξεδιπλώνεται όταν φθάσουμε! Μονάχα προσεύχομαι να μην το καταστρέψουν όταν το σπρώχνουν στο πορτμπαγκάζ, αφού χωρίς αυτό είμαι αβοήθητος. Πρέπει πάντα να είμαι σίγουρος ότι έχω χρήματα επάνω μου μια και δεν μπορώ να υπολογίζω στα ΑΤΜ αφού δεν μπορώ ποτέ να δω τις οθόνες. Είναι τοποθετημένες πολύ ψηλά και έτσι καταλήγω να πατάω λάθος κουμπιά και το μηχανήμα να μου κρατάει την κάρτα.

Ο πραγματικός εφιάλης ξεκινάει μόλις φθάσουμε στο πανεπιστήμιο. Ο ταξιτζής με αφήνει στην αρχή της ράμπας για άτομα με κινητικά προβλήματα χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι είναι αδύνατον να την ανέβω μόνος μου γιατί είναι πολύ απότομη. Θα ήταν τόσο δύσκολο να υπήρχε εκεί, σε κάποιο προσβάσιμο σημείο, ένα κουμπί και ένα μεγαφωνικό σύστημα που θα επέτρεπαν μ' αυτό τον τρόπο στους ανθρώπους με κινητικά προβλήματα να αναγγέλλουν την άφιξή τους ώστε να ειδοποιηθεί κάποιος και να βγει να τους βοηθήσει; Το έχω δει αυτό σε άλλες χώρες - εδώ πού τέτοια τύχη! Απλώς ελπίζω ο επιστάτης να βρίσκεται απ' αυτήν την πλευρά του κτιρίου μια και είμαι ήδη αργοπορημένος - θα του είμαι ευγνώμων αν με δει και με βοηθήσει με τα βιβλία επίσης μια και μου είναι δύσκολο να κουβαλάω πολλά πράγματα όταν χρειάζομαι και τα δυο μου χέρια για να σπρώξω τις ρόδες.

Οι πόρτες είναι ένα μικρό πρόβλημα και για τους δυο μας. Θα ήταν τόσο δύσκολο να εγκατασταθεί ένα κουμπί για άτομα με κινητικά προβλήματα έξω από τις πόρτες της κεντρικής εισόδου έτσι ώστε να ανοίγουν αυτόματα

επιτρέποντας με να περάσω με τις ρόδες; Ευτυχώς είμαι στο ισόγειο- δεν θα άντεχα να έχω να κάνω και με το ασανσέρ, είναι τόσο μικρό που δύσκολα στριμώχνομαι μέσα... Φθάνω δέκα λεπτά αργοπορημένος για την διάλεξη στην κεντρική αίθουσα. Δυστυχώς δεν υπάρχει τρόπος να κατέβω κάτω μπροστά για να είμαι με τους άλλους φοιτητές, έτσι πρέπει να καθίσω μόνος μου στο πίσω-πίσω μέρος. Για τους δικούς της λόγους η συγκεκριμένη λέκτορας δεν μου επιτρέπει να ηχογραφήσω την διάλεξη και καθώς το πρόβλημά μου δεν μου επιτρέπει να κρατάω γρήγορα σημειώσεις, η μισή διάλεξη θα χαθεί.

Όλο αυτό για πενήντα λεπτά και μετά πάλι πίσω να προσπαθώ να βρω ταξί. Πρέπει έτσι κι' αλλιώς γρήγορα να γυρίσω σπίτι μια και δεν υπάρχουν τουαλέτες που μπορώ να χρησιμοποιήσω σ' αυτό το κτίριο. Αλλά πηγαίνω ακόμη στο πανεπιστήμιο γιατί έχω το δικαίωμα στην εκπαίδευση, έτσι δεν είναι;

Ίσως εκπλήσσεσαι η σοκάρεσαι απ'αυτό που μόλις διάβασες αλλά αν δεν έχεις περάσει τον χρόνο σου με έναν άνθρωπο με κινητικά προβλήματα είναι πραγματικά δύσκολο να φανταστείς τις δυσκολίες.

Αυτός είναι, εν μέρει, ο λόγος που ξεκίνησε η καμπάνια << Πρόσβαση φιλική προς ΑμΕΑ >> - για να αφυπνίσει όλους εμάς και να μας ευαισθητοποιήσει απέναντι στις ανάγκες των ανθρώπων με κινητικά προβλήματα. Δεν θα υπήρχε καλύτερο μέρος από το ξεκίνημα από τα Κέντρα Ξένων Γλωσσών, όπου η απόκτηση της γλώσσας μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν εργαλείο για να ανοίξουν τα μάτια των νέων ανθρώπων στον κόσμο. Όπως πολύ σωστά είπε ο Δρ. Λουκ Προδρόμου:

<< Τα καλύτερα σχολεία πάντα έχουν κάνει κάτι περισσότερο από το να προετοιμάζουν σπουδαστές για τις εξετάσεις. Εγείρουν το ενδιαφέρον για τον κόσμο στον οποίο ζούμε και προσπαθούν να τον κάνουν καλύτερο. >>

Σκοπός της καμπάνιας <<Φιλικά προσβάσιμο προς ΑΜΕΑ>> είναι να δώσει δυνατότητες στον άνθρωπο με κινητικά προβλήματα ώστε να μπορεί να αυτοεξυπηρετείται. Υποστηρίζοντας την καμπάνια οι ιδιοκτήτες των σχολείων μπορούν να υψώσουν το κοινωνικό προφίλ του σχολείου τους στην κοινότητα. Κατεβάζοντας από την ιστοσελίδα (υπό κατασκευή) της καμπάνιας δωρεάν ασκήσεις που ευαισθητοποιούν τους μαθητές σε θέματα που αφορούν ανθρώπους με κινητικά προβλήματα (σχετικά με εξετάσεις η άλλα) και δουλεύοντας με τους μαθητές πάνω σ' αυτά τα θέματα, οι δάσκαλοι θα μπορούν να συμμετέχουν στο να κάνουν την πραγματική διαφορά για το αύριο. Ο σχεδιασμός της καμπάνιας ενός σπουδαίου κοινωνικού θέματος όπως η πρόσβαση των ανθρώπων με κινητικά προβλήματα θα μπορούσε να είναι ένα πραγματικό κομμάτι προβολής για

οποιοδήποτε σχολείο και η καμπάνια <<Φιλικά προσβάσιμο προς ΑΜΕΑ>> θα είναι δίπλα σου με υλικό και εργαλεία διαθέσιμα online.

Η ομάδα της καμπάνιας <<Φιλικά προσβάσιμο προς ΑΜΕΑ>> είναι πολύ ευγνώμων που έχει ήδη λάβει ασκήσεις, κυρίως φτιαγμένες σε εθελοντική βάση, από τους Malcolm Mann, Rachel Finnie και Δρ. Λουκ Τροδρόμου. Συμμετοχές για εργασίες (ολοκληρωμένες ή προσχέδια) από άλλους συγγραφείς ή δασκάλους θα ήταν το πρώτο δείγμα συμπαράστασης σ' αυτήν την καμπάνια. Επίσης προσκαλούμε τους ιδιοκτήτες των σχολείων, τους δασκάλους, τους γονείς και μαθητές να μοιραστούν μαζί μας τις εμπειρίες τους ως αναφορά την ενσωμάτωση των ανθρώπων με κινητικά προβλήματα στην κοινωνία και ιδιαίτερα στην σχολική αίθουσα.

Ελάτε σε επαφή μαζί μας στην διεύθυνση :disabledaccessfriendly@hotmail.com

Βρείτε μας στο Facebook: "Disabled Access Friendly"